
Mejdland

Vlažná opereta

Roman Sikora

Osoby:
BARTOLOMĚJ
HOSTINSKÝ
JONÁŠ
MATĚJ
BEÁTA
LUCIE
RENATA
MAGDA
KNÍŽE
KANCLÉŘ
PRASE
NOVÝ KANCLÉŘ
SAMANTHA
REKTOR
DIVA

1.

(V hospodě. Vůbec hodně se toho bude v tomto příběhu odehrávat v hospodě. Ale bylo by nejspíš chybou onu hospodu zobrazit jako hospodu. Realistický obraz hospody – stoly, židle, výčep – je jednoduše nuda. Takže řekněme, že jsme sice v hospodě, ale může to v ní vypadat jako v kurníku. Takže je zde, dejme tomu hřad, na kterém sedí hosté. Velmi ošuntělí hosté. Protože se nacházíme v Mejdlandu. A to je velmi ošuntělá země. Velmi chudá země. I když si její obyvatelé rádi chudí nepřipadají. Ba co víc, rádi si připadají jako bohatí občané bohaté země.

Nyní jsou ovšem hosté tohoto hřadu ztělesnění jen jedním hostem. Je pravděpodobné, že ostatní hosté hospody-hřadu brzy dorazí, ale to nyní ponechme stranou. Host jménem Bartoloměj sedí na hřadu sám. Nehýbe se. Dlouho. Občas pozvedne korbek a napije se. Ale jinak se nehýbe. Dlouho. Do hostince vletí moucha. Kdosi ji přiznaně jako loutku vodí na udici. Moucha lítá sem a tam. Bartoloměj ji sleduje očima. Moucha mu přistane na nose. Bartoloměj ji sleduje očima. Pak pozvedne zvolna ruku, jako by se chystal ke smrtícímu výpadu. Snad se dokonce i chystá. Ale nakonec rukou jen rezignovaně mávne a položí ji zpět...)

BARTOLOMĚJ: Ále...

(...a dále pozoruje mouchu na svém nose. Vstoupí Hostinský. Nese paroží. Chodí s ním po místnosti. Snaží se ho někde pověsit. Někde, kde by se paroží hezky vyjímalo. Zkouší to tu i tam. Pak si povšimne mouchy na Bartolomějově nose, zanechá přiměřování paroží, jde k Bartoloměji a mávnutím utěrky mouchu odežene. Ta za výrazného bzučení odletí. Oba její let pozorují. Pak jde Hostinský zase hledat místo pro paroží. Když už vyzkouší tak páte a stále není spokojen, pohlédne na Bartoloměje a řekne...)

HOSTINSKÝ: Prasata se přemnožila.

BARTOLOMĚJ *(se zamyslí)*: Svině.

HOSTINSKÝ: Vždyť říkám. Prasata.

BARTOLOMĚJ: Divoká?

HOSTINSKÝ: Úplně.

BARTOLOMĚJ: Svině.

HOSTINSKÝ: Včera jsem jedno potkal v autobusu.

BARTOLOMĚJ: Prase?

HOSTINSKÝ *(tajemně pohlédne na Bartoloměje)*: Přesně. Když jsem jel večer domů.

BARTOLOMĚJ: A co říkalo?

HOSTINSKÝ: Bartoloměji, je to prase. Co by mělo říkat?

BARTOLOMĚJ: Tak já nevím. Aspoň pozdravit by mohlo, ne?

HOSTINSKÝ *(se zamyslí)*: Ne. Ani nepozdravilo.

BARTOLOMĚJ: Svině... Ani zdravit to neumí.

HOSTINSKÝ: Určitě jelo na černo.

BARTOLOMĚJ: Černá svině... *(Zamyslí se. Pak najednou vyskočí a zpívá odhodlanou píseň.)*

V mou temnou duši vkrádá se
myšlenka rozhodná,
že bude nutno odrazit se

nohama ode dna.

Že pokud svině troufají si
už jezdit autobusem.
My musíme hnát je vodsad'
svižným svinským klusem.

Ref: Vždyť svině nemají tu práva!
Pro svině bude špatná zpráva
až chopíme se kulovnic
a sejmeme je na to pic.

Má temná duše uvnitř křičí:
„Vždyť takhle už to nejde dál!
Ted' nemůžeš postávat už
zbaběle opodál!“

Vždyť je třeba do stolu
bouchnout vzteklou pěstí
a donutit kňoura
trpký úděl nésti.

Ref: Vždyť svině nemají tu práva!
Pro svině bude špatná zpráva
až chopíme se kulovnic
a sejmeme je na to pic.

HOSTINSKÝ: Hele, Bartoloměji, hoď se do klidu, jo? A hlavně mi sem
netahej žádnou politiku.

BARTOLOMĚJ: Promiň.

(Bartoloměj se posadí a upadne do obvyklé apatie. Hostinský už zase zkouší, kam umístit paroží.)

HOSTINSKÝ: Co myslíš? Sem? *(Vyžaduje od Bartoloměje odpověď, aby mu
sdělil, jestli už je paroží na vhodném místě.)*

BARTOLOMĚJ: Ale jo. Pro mě za mě.

HOSTINSKÝ: Díky. *(Vezme kladivo a chystá se přitlouct paroží.)* Co v práci?

BARTOLOMĚJ: Dělali jsme mejdlo.

HOSTINSKÝ: No jo, bylo to cítit až sem. Hned jsem si řekl: „Kluci dneska
dělají mejdlo.“

BARTOLOMĚJ: Vždycky děláme mejdlo.

HOSTINSKÝ: No vždyť. Říkal jsem si, že děláte mejdlo. A jaký mejdlo jste
dělali?

BARTOLOMĚJ: Obyčejný. Obyčejný mejdlandský mejdlo.

HOSTINSKÝ: Když jsem to ucítil, hned jsem si říkal, že buď děláte obyčejný
mejdlandský mejdlo, nebo ještě obyčejnější mejdlandský
mejdlo, nebo úplně nejobyčejnější mejdlandský mejdlo. Tak
který to mejdlo jste dělali?

BARTOLOMĚJ: Jak říkám. Obyčejný.

HOSTINSKÝ: Tak to je fajn, ne? Změna je život. Dáš si ještě?

Ukázka – text není kompletní

- BARTOLOMĚJ: Jo.
(*Vstoupí Jonáš.*)
- JONÁŠ: Ahoj.
- BARTOLOMĚJ: Ahoj.
- HOSTINSKÝ: Ahoj. Dáš si?
- JONÁŠ: Pivo.
- HOSTINSKÝ: A dáš si obyčejný mejdlandský pivo, nebo ještě obyčejnější mejdlandský pivo, nebo úplně nejobyčejnější mejdlandský pivo?
- JONÁŠ: Pane jo! To si hned jeden připadá jako doma. Řeknu vám, ty chcanky v cizině se vůbec nedaj pít.
- HOSTINSKÝ: Doma je doma.
- BARTOLOMĚJ: Taks neměl nikam jezdit.
- JONÁŠ: Máš recht! V Seifelandu stojí pivo úplně za hovno. (*Sedá si na hřad k Bartoloměji.*)
- BARTOLOMĚJ (*k němu znechuceně čichá*): Ty ses...?
- JONÁŠ: Co?
- BARTOLOMĚJ (*v šoku*): Ty ses myl! (*S odporem se odtahuje.*)
- JONÁŠ: Jasně, že jsem se myl! Všichni se na dovolené mejou! Nechápu, co tě na tom překvapuje. Byl jsem se ženou a s dětmi v Seifelandu. Tak jsme se umyli.
- BARTOLOMĚJ: Hnus.
- JONÁŠ (*se za to, co říká, skoro stydí*): Vůbec to není hnus. Je to příjemné se umejt. Taky bys měl jet někdy na dovolenou. Do ciziny. A umejt se. A když říkám umejt, tak myslím umejt. Pořádně umejt. To mejdlo tam, to je úplně jiný mejdlo než tady to naše mejdlo.
- BARTOLOMĚJ (*zhnusene*): Ty normálně voníš.
- JONÁŠ: No a?
- BARTOLOMĚJ: Jako nějaká buzna.
- HOSTINSKÝ: Hele, Jonáši, myslíš, že to paroží je na správném místě?
- JONÁŠ: Který?
- HOSTINSKÝ (*ukazuje*): Tamto.
- JONÁŠ (*přemýšlí*): Hm.
- HOSTINSKÝ: Tak co?
- JONÁŠ: Dal bych to za výčep.
- HOSTINSKÝ: Ale tam už přece jedno mám!
- JONÁŠ: No jo. Vážně. Ty tam už jedno máš.

- BARTOLOMĚJ: Ty seš tady poprvý, nebo co?
- HOSTINSKÝ: Tak co?
- JONÁŠ: Hm.
- HOSTINSKÝ: Ne?
- JONÁŠ: Já bych sundal to, co tam máš, a dal tam tohle. Přijde mi lepší.
- HOSTINSKÝ: Myslíš? (*Jde za výčep a sundá paroží. A místo něho pověsí to nové.*)
- JONÁŠ: Vážně je to lepší. Že jo, Bartoloměji?
- BARTOLOMĚJ: Mě je to u prdele.
- HOSTINSKÝ: Hele, snažím se, abyste to tady měli hezký. Abyste se tady cítili dobře. Vždyť to dělám pro vás! (*Rozpláče se a zpívá.*)
- Malinkou hospůdku mám.
Nejvíc mě těší, když nejsem v ní sám.
Žena mi utekla a děti s ní,
Vidím ji z okna, když kolem jde na ranní.
- Žije si sólo, mé děti s ní,
Hospoda moje prý už jí nevoní.
Teď už je jediné, co v životě mám,
Jen tady mám pocit, že nejsem sám,
- Když pivo v ní točím s mejdlovou pěnou,
Pro přátele své s obzvláštní něhou.
Možná jsem někde udělal chybu,
Ale co dělat s tím, když ještě se hýbu?
(*A zase pláče.*)
- JONÁŠ: Sem! Sem se hodí. Sem úplně parádně zapadne! Podívej!
(*Přiměřuje.*)
- HOSTINSKÝ (*přestane brečet*): No jo. Máš pravdu. Teda. Přijede z ciziny a hned ví, jak na to.
Že jo, Bartoloměji?
- (*Bartoloměj se napije.*)
- To bude chtít vyvrtat. A na hmoždinky. (*Podívá se na ostatní. Bartoloměj nereaguje. Jonáš přikyvuje.*) Tak já jdu pro vrtačku.
(*Odejde.*)
- JONÁŠ: A natoč mi pivo!
- HOSTINSKÝ: Jasně!
- JONÁŠ (*si přisedne k Bartoloměji*): Co v práci? Zvládli jste to beze mě?
- BARTOLOMĚJ: Jo. Míchali jsme i za tebe.
- JONÁŠ: Tak to je... To je fajn.
- BARTOLOMĚJ: Taky jsme měli školení.
- JONÁŠ: Zase?

- BARTOLOMĚJ: No jo. Zas přijeli ze Seifecorpu.
- JONÁŠ: A co chtěli?
- BARTOLOMĚJ: Přišli s novou technologií míchání mejdla.
- JONÁŠ: Zase? Vždyť posledně nás učili míchat proti směru hodinových ručiček.
- BARTOLOMĚJ: A to už je prý dneska zastaralý.
- JONÁŠ: Teda. Pokrok prostě nezastavíš.
- BARTOLOMĚJ: Teď se nejlepší mejdlo dělá mícháním do osmičky.
- JONÁŠ: To by mě nenapadlo.
- BARTOLOMĚJ: Jsou to koumáci.
- JONÁŠ: Je moc pěkné, že se tak staraj o svou dceřinou společnost.
- BARTOLOMĚJ: Tak staraj se. Co by se nestarali. Takový mejdlo neumí umíchat nikde na světě. Tak si nás váží. Jsme prostě to... Drahokam v koruně jejich mejdláren.
- JONÁŠ: To teda. Všechno dělaj z našeho poctivýho mejdlandskýho mejdla. Mejdla, voňavé šampóny, ty jejich duschgely, pěny do koupele, dětský mejdla. Všechno. Kdyby neměli naše mejdlandský mejdlo, ani si neškrtnou. Co to tady máš?
- BARTOLOMĚJ: Kde?
- JONÁŠ: Tady.
- BARTOLOMĚJ: A jo. Tohle. Asi kus mejdla z práce.
- (Jonáš se skoro pozvrací.)*
- Fakt by jsi s tím měl zajít k doktorovi. Máš normální alergii na mejdlo.
- JONÁŠ: Ale ne. To je dobrý. Už je to dobrý. V práci to dávám. Ale takhle, v hospodě, zničehonic, to mě někdy prostě dostane.
- BARTOLOMĚJ: Seš divnej.
- (Vstoupí Hostinský.)*
- HOSTINSKÝ: Vůbec jsem tu vrtačku nemoh najít. Ale taková vrtačka, taková vrtačka, to je vám panečku věc! *(Zpívá Píseň o vrtačce.)*
- Jeden by řekl, pitomá vrtačka,
Co ale dokáže tahleta věc!
Tahleta rotačka, tahleta řehačka,
Díru hned udělá, než řekne se švec.
- BARTOLOMĚJ: Nech toho, jo?!
- HOSTINSKÝ: Co zas máš? Jsem si trochu zazpíval, no bóže.
- BARTOLOMĚJ: Radši tady Jonášovi natoč pivo.
- HOSTINSKÝ: No jo. Promiň. Jsem zapomněl. *(Točí pivo.)*

Ukázka – text není kompletní

- JONÁŠ: Kluci, mám pro vás dárky!
- BARTOLOMĚJ (*podezřívavě*): Dárky?
- JONÁŠ: No jo. Dárky. Byl jsem na dovolené, tak jsem vám přivez dárky.
- HOSTINSKÝ: Ajajaj!
- JONÁŠ: Co je?
- HOSTINSKÝ: Kdo z ciziny dárky nosí,
Sám o malér se prosí.
- JONÁŠ: Hele, nerýmuj, jo?
- HOSTINSKÝ: Tak zpívat nemůžu, rýmovat nemůžu, tak já už vážně nevím, co
ve svý hospodě vlastně můžu!
- JONÁŠ (*vytáhne dárky*): Koukněte!
- BARTOLOMĚJ: Co je to?
- JONÁŠ: Jenom taková blbost. (*Oba na něho civí.*) Zapalovače přece.
(Hostinský začne nepřičetně křičet zděšením.)
- BARTOLOMĚJ: Vidíš, co děláš?
(Vstoupí Matěj.)
- MATĚJ: Zdar! Tady je zas dneska rušno.
- HOSTINSKÝ (*zděšeně křičí*): On nám...! On nám z dovolené...! Z dovolené přivezl...! Přivezl
zapalovače! (*A křičí dál.*)
(Matěj chvíli nevěřicně kouká a pak začne zděšeně křičet rovněž.)
- BARTOLOMĚJ: Vidíš, co děláš? Držte huby!!!
(Oba řvoucí se uklidní.)
- HOSTINSKÝ: Půjdu vyvrtat ty díry. Však víte. Na paroží. (*Chce vyvrtat díry
pro paroží, ale vývoj událostí mu v tom zase zabrání.*)
- JONÁŠ: Tak, kluci, neblázněte. Vždyť jsou to jenom zapalovače. A
koukněte! S ženskýma!
- MATĚJ (*dychtivě*): Ukaž!
(Všichni, včetně Hostinského se shromáždí kolem Jonáše.)
- HOSTINSKÝ: Vždyť jsou oblečený! Proč jsou ty ženský oblečený?!
- JONÁŠ: Ale když ho zapálíš a necháš ho chvílku hořet, svlíknou se.
Hele! (*Škrtne, vyšlehne plamen. Matěj s Hostinským se strašně
leknou a snaží se schovat. Bartoloměj si rychle odsedne.*) Co
děláte? Vždyť je to jenom taková blbina.
- BARTOLOMĚJ: Ty jsi, Jonáši, asi zapomněl.
- MATĚJ: Jo, určitě zapomněl.
(Přechází do recitativu a písni.)

- HOSTINSKÝ: Že tady u nás v Mejdlandu...
- BARTOLOMĚJ: ...je otevřený oheň zapovězený!
- MATĚJ a HOSTINSKÝ: Zapovězený!
- BARTOLOMĚJ, MATĚJ, HOSTINSKÝ: Zapovězený!!!
- BARTOLOMĚJ: Už od dávných dob, se v Mejdlandu traduje,
Že pro oheň tady není žádné místo.
A když to někdo nerespektuje,
Měl by si zákon opsat
Stokrát na čisto.
- MATĚJ, HOSTINSKÝ: Protože mu hrozí, že nebude jen pro smích.
Protože mu hrozí kázeňský postih.
- BARTOLOMĚJ: Otevřený oheň je nebezpečná věc,
Zrušili jsme táboráky i plynovou pec.
Stejně tak sporáky a všechny další hořáky.
- MATĚJ, HOSTINSKÝ: Zrušili jsme i kuřáky!
- BARTOLOMĚJ: Protože každý občan Mejdlandu ví,
Že se kdeco rádo rázem vznítí
A v mžiku se zpopelní.
Každý občan Mejdlandu ve svém srdci má,
Oprávněnou obavu,...
- BARTOLOMĚJ, MATĚJ, HOSTINSKÝ: ...že mu každý oheň,
Může přerůst přes hlavu,
A to připustit nehodlá.
- BARTOLOMĚJ: Už to chápeš? Tak si sbal ty zasraný zapalovače ze zkurvenýho
Seifelandu, co by bez Mejdlandu nebyl ničím, a už nás s nima
neotravuj.
- HOSTINSKÝ: Jo! A já jdu vrtat!
- MATĚJ: Radši mi přines pivo!
- HOSTINSKÝ: Dobře. Přinesu ti pivo a pak jdu vrtat.
- JONÁŠ: Mě už konečně taky přines pivo.
- HOSTINSKÝ: Dobře. Oběma vám přinesu pivo. Ale pak už půjdu vrtat. (*Jde
k pípě.*) A dáte si obyčejný mejdlandský pivo, nebo ještě
obyčejnější mejdlandský pivo, nebo úplně nejobyčejnější
mejdlandský pivo?
- MATĚJ: Pro mě obyčejný. Mám chuť se rozšoupnout.
- JONÁŠ: Pro mě úplně nejobyčejnější.
- HOSTINSKÝ: Nevymýšlej si!

2.

(Mezitím na knížecím hradě.)

- KNÍŽE: Tak jak si stojíme s prodejem mýdla, kancléři?
- KANCLÉŘ: Mimořádně velkolepě, milý Kníže. Za poslední kvartál jsme vyrobili a prodali osm set devadesát šest tun.
- KNÍŽE: A jaká je celková hodnota tohoto velkolepého úspěchu?
- KANCLÉŘ: Celková hodnota tohoto objemu byla při prodeji 286 tisíc mejdlandských tolarů.
- KNÍŽE: Výtečně. Na oslavu tohoto triumfu pusťte, kancléři, státní hymnu.
- KANCLÉŘ: S největším potěšením, milý Kníže. *(Vsune desku do gramofonu. Ozve se hudba a zpěv. Kancléř a Kníže si přiloží ruku na srdce a zpívají se sborem.)*
- KANCLÉŘ, KNÍŽE: Já znám tu krásnou zem,
Kde do nosu mýdlo stoupá,
Kde bubliny průzračné vzduchem plují.
Já znám tu krásnou zem,
Kde lidé jsou dobří
A vše vypadá jako vymydlené.
- To je ta krásná země,
O polích žírných.
To je ta krásná země,
Dobrých lidí.
To je ta sladká země,
Kde štípe v očích
Od vši té dojemné
Mýdlové nádhery.
- KNÍŽE *(zasněný)*: Ach to je krása!
- (Kancléř sejme desku s gramofonu a s úctou ji uloží do obalu. Pak vytáhne z kapsy minci a vhodí ji do kasičky vedle hudebního přístroje.)*
- KNÍŽE: Co to cinklo?
- KANCLÉŘ: Nic, výsosti.
- KNÍŽE: Ale já slyšel výrazné cinknutí.
- KANCLÉŘ: Já nic neslyšel.
- KNÍŽE: Ale já ano.
- KANCLÉŘ: To se vám jenom zdálo, milý Kníže.
- KNÍŽE: Měl bych snad navštívit lékaře?
- KANCLÉŘ: Vy, milý Kníže? Proč?
- KNÍŽE: Protože trpím sluchovými preludy.
- KANCLÉŘ: Není možná, Výsosti!
- KNÍŽE: Tak co to cinklo?
- KANCLÉŘ: Nic, přece.

- KNÍŽE: Nic, milý kancléři, necinká. To je ověřený vědecký fakt.
- KANCLÉŘ: Já...
- KNÍŽE: Co? Co vy?
- KANCLÉŘ: Já... Nechtěl jsem vás tím zneklidňovat, milý Kníže.
- KNÍŽE: Čím jste mě nechtěl zneklidňovat?
- KANCLÉŘ: Nechtěl jsem vám to připomínat.
- KNÍŽE: Co jste mi nechtěl připomínat, kancléři?
- KANCLÉŘ: Nechtěl jsem vám připomínat, že autorská práva na státní hymnu už taky vlastní někdo jiný, než náš stát.
- KNÍŽE: Taky?
- KANCLÉŘ: Ano. Taky.
- KNÍŽE: A kdy jsme prodali státní hymnu? A komu?
- KANCLÉŘ: Prodali jsme ji velice výhodně, Výsosti. Zahraničnímu konsorciu Soap Industry. Za padesát tisíc mejdlandských tolarů.
- KNÍŽE: Jenom? A kolik platíme za každé použití hymny?
- KANCLÉŘ: To záleží, Jasnosti.
- KNÍŽE: Na čem to záleží?
- KANCLÉŘ: Pro vnitřní potřeby knížecího zámku máme významnou slevu. Na pouhých pět tolarů. Máme tady na to takovou moc pěknou, kovovou, v kůži vázanou kasičku.
- KNÍŽE: Tak odtud to cinknutí!
- KANCLÉŘ: Ano.
- KNÍŽE: A pro použití veřejné?
- KANCLÉŘ: Pro použití veřejné je to pouhých pět tisíc tolarů.
- KNÍŽE: Tolik?!
- KANCLÉŘ: Milý Kníže, nemusím vám snad připomínat, že naše krásná země stojí a padá s proexportní politikou. Co nevyvezeme, to nemáme. A pak nesmíte zapomínat, že efektivními zásahy naší zcela nezávislé Národní banky, která od doby prodeje už třikrát devalvovala naši měnu, se pět tisíc tolarů smršlo na polovinu.
- KNÍŽE: Podívejme! To je chytré! A nesmrskly se tím zároveň mzdy a úspory našich občanů?
- KANCLÉŘ: Samozřejmě, že ne, Výsosti! To bychom přece nikdy nepřipustili!
- KNÍŽE: A nemáte o tom nějakou pěknou písničku? Víte, že ty vaše písňe mě vždycky dostanou.
- KANCLÉŘ: Ale samozřejmě, milý Kníže. *(Zpívá.)*

Není snad nikdo na světě,
Kdo víc by dbal o blaho občanů.
Než nejmilostivější Kníže náš,
Co ho zvou: ten náš Goliáš...

- KNÍŽE: A víte co, kancléři? Pojd'me se jich raději rovnou zeptat.
- KANCLÉŘ: Koho, pro rány boží?!
- KNÍŽE: Našich občanů, přece!
- KANCLÉŘI (*zcela zděšen*): Vy se... Výsosti... Ne...! Vy se, Kníže, chcete jít ptát...
(*Zhrozen ještě více.*) Občanů?!
- KNÍŽE: Samozřejmě, kancléři.
- KANCLÉŘI: Ale to... To... Vždyť, kdy naposled...? Vždyť jste to nikdy nedělal. Proč teď?
- KNÍŽE: Všechno je jednou poprvé, milý kancléři. A máme zítra státní svátek. Takže by...
- KANCLÉŘ: Ale to... To...
- KNÍŽE: Co, milý kancléři?
- KANCLÉŘ: To si přece vyžádá zcela mimořádná bezpečnostní opatření.
- KNÍŽE: Opravdu?
- KANCLÉŘ: Ano! Ano!
- KNÍŽE: Má ochranka přece tolik nestojí.
- KANCLÉŘ: Ale, Jasnosti... Milý Kníže, nejde přece jen o ochranku.
- KNÍŽE: Ne?
- KANCLÉŘ: Ne. Jde o vaši bezpečnost. O bezpečnostní politiku této krásné země přece.
- KNÍŽE: Já tedy... A co to vlastně znamená?
- KANCLÉŘ: V místě, které si vyberete k neformálnímu setkání s prostým lidem, bude nutno zavést celou řadu bezpečnostních opatření.
- KNÍŽE: Vážně? A jakých?
- KANCLÉŘ: Bude nutno obehnat ono místo vysokým plotem, nejlépe z žiletkového drátu, napájeného elektrickým proudem. Rozmístit po okolních střechách ostřelovače. Povolat alespoň tři desítky policejních těžkooděnců, protože co kdyby. Pak je třeba mít v záloze alespoň dvě protiteroristické jednotky, protože vám přece, Kníže, nemusím připomínat, že žijeme v časech plných násilí.
- KNÍŽE: Mluvíte pořád o našem krásném a poklidném Mejdlandu?
- KANCLÉŘ: Samozřejmě, Výsosti. Pořád. Do vámi zvolené lokality budou lidé vpouštěni pouze na propustky, tedy po důkladném prověření. Včetně těch, kteří budou tvrdit, že tam bydlí. Což může tvrdit kdekdo, jak jistě sám uznáte.

- KNÍŽE: Není to přehnané, milý kancléři?
- KANCLÉŘ: Ani v nejmenším, Jasnosti. Jde přece o návštěvu hlavy státu!
- KNÍŽE: Ale vždyť chci svým občanům jen položit jednoduchou otázku.
- KANCLÉŘ: Výsosti, jednoduché otázky jsou ty nejhorší ze všech otázek.
- KNÍŽE: To jsem nevěděl.
- KANCLÉŘ: Na jednoduchou otázku se vám může dostat odpovědi, kterou byste nečekal ani v nejhorších snech. Nemluvě o tom, že celá ta bezpečnostní akce přijde na nějakých čtyři sta tisíc mejdlandských tolarů. Což je téměř polovina kvartální tržby z našeho velkolepého mýdla.
- KNÍŽE: To je hodně, kancléři, vidíte?
- KANCLÉŘ: To není hodně, Výsosti. To je prostě příliš!
- KNÍŽE: Ano, máte pravdu. Je to příliš. U příležitosti nadcházejícího státního svátku tedy svým občanům raději pošlu tradiční videozdravici?
- KANCLÉŘ: To bude samozřejmě nejlepší.
- KNÍŽE: Anebo...
- KANCLÉŘ: Anebo?
- KNÍŽE: Anebo se prostě převleču za nějakého žebráka a vstoupím mezi své poddané v přestrojení, tedy inkognito. Abych nenápadně vyzvěděl, jaké je smýšlení mých poddaných. Jak to svého času učinil můj slavný prapraděd. Bez všech těch... Těch oficialit.
- KANCLÉŘ: Ano. To je skvělý nápad. Bezpečnostní opatření se nám tedy ještě navýší.
- KNÍŽE: Navýší?
- KANCLÉŘ: O kostýmy pro bezpečnostní opatření. Bude nutno za žebráky převléci vaši ochranku, policejní těžkooděnce, vysoký plot z žiletkového drátu a ostřelovače na střeších.
- KNÍŽE: Tedy... Bude tedy lepší se s prostým lidem osobně nesetkat?
- KANCLÉŘ: Ale vůbec ne, výsosti!
- KNÍŽE: Nerozumím.
- KANCLÉŘ: Můžete přece oslavit státní svátek se svým prostým lidem jako každoročně. V mejdlandském Národním divadle. Už jsme pozvali profesory, umělce, rychtáře, intelektuály, přední úředníky a novináře. Milují, když se mohou otřít o lesk Vašeho knížecího majestátu v domnění, že na nich aspoň trochu natrvalo ulpí. Vy pronesete několik vznešených vět o zodpovědnosti, mravnosti, o životě v pravdě a třeba i o blahobytu. A pak je pozveme na tradiční hostinu, kde s každým vlídně pohovoříte, oni si nacpou jídlem panděra a kabelky svých manželek, aby doma ušetřili za jídlo, a všechno bude, jak

má být. Možná o vás zase složí i operu, u kterých se vám tak krásně spí. Nebo poému. A hlavně, lid vás bude milovat.

- KNÍŽE: To by šlo.
- KANCLÉŘ: A ušetří se.
- KNÍŽE: Skvělé!
- KANCLÉŘ: Vidíte?
- KNÍŽE: A, kancléři, co všechno jsme ještě prodali?
- KANCLÉŘ: Prosím, Jasnosti?
- KNÍŽE: Prve jste říkal, že hymnu už vlastní taky někdo jiný.
- KANCLÉŘ: Ještě jsem vám chtěl, Vaše Jasnozřivosti, ukázat podrobné statistiky naší obchodní bilance.
- KNÍŽE: Ano, ano... Na to se raději posadím. *(Sedne si. Kancléř ho přikryje dekou a dá mu pod hlavu polštář.)* Děkuji vám.
- KANCLÉŘ: Nemáte vůbec zač, Jasnosti. Zde jsou tedy ty statistiky, milý Kníže. *(Předloží Knížeti desky se statistikami.)*
- KNÍŽE *(si nasadí brýle)*: Tak se na to podíváme.

(Kníže okamžitě usne a nahlas chrápe. Kancléř ho přikryje dekou a po špičkách odchází. Pak si na něco vzpomene, přistoupí ke gramofonu, vloží desku, přiloží jehlu. Ozve se operní árie, během níž na jeviště vstoupí operní diva a zpívá. A Kancléř se zase tiše vytrácí. Pak si ale zase na něco vzpomene. Vráti se ke kasičce, zašmátrá v kapse a vhodí do ní minci. Nejlépe do hudební pauzy, aby bylo slyšet její cinknutí. A pak už se konečně vykrade pryč.)

- DIVA: Ach! Mé srdce, mé srdce po něm volá.
Má duše po něm touží, pro něj se souží.
A nelze jim nijak poručit.
Když majestátním krokem svým
Propluje prostorem, když hřívou vlasů hustou,
Jako nejušlechtilejší z hřebců, bujně pohodí,
Všem rázem v to místo zabloudí ohromené oči.
Je nedostižným vzorem všem,
Kdo jako on by chtěli být.
A každý je jím ihned okouzlen.
Když majestátním krokem propluje prostorem,
Hned přestane v něm platit fyzika.
Hned v koncích je i mechanika kvantová.
A všem se rázem jeví,
Že zákony přírodní zde ztrácejí svou platnost.
Že snad i sám Měsíc se z oběžné dráhy Země vychýlí
A skrání jeho obkrouží i s čelem nejvyšším.

...